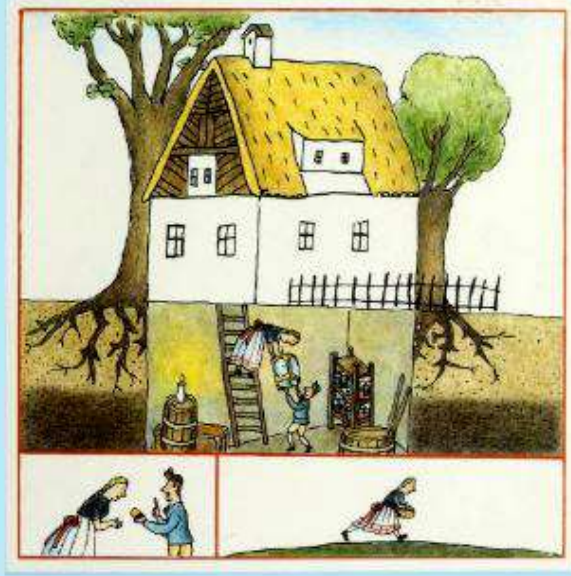

వాగుడుకాయ

జర్మన్ జానపద కథ

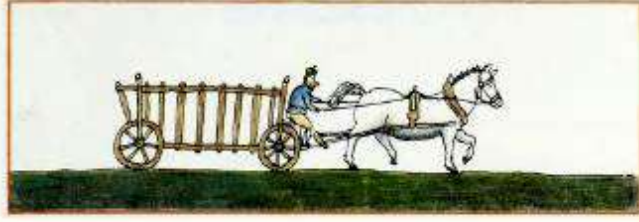

గర్లా, తెలుగు: కె. సురేష్

వగుడుకాయ

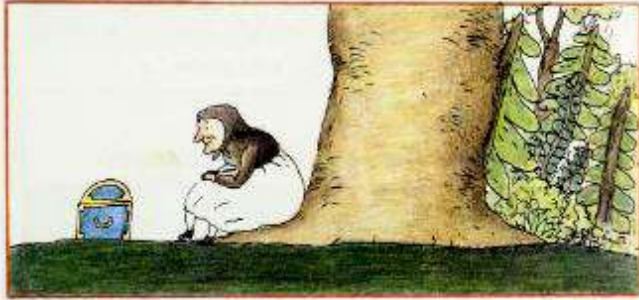
జర్మన్ జానపద కథ

అనగా, అనగా ఒక పేద రైతు తన గుర్రపు బండి తీసుకుని కట్టెల కోసం అడవికి వెళ్ళాడు. అడవిలో ఒక పెద్ద మద్ది చెట్టు ఉంది. పొగమంచులో ఆ చెట్టు కింద ఒక అవ్వ కూర్చుని ఉంది. ఆమె దగ్గర ఒక పెట్టె ఉంది.

రైతుని అవ్వ పిలిచింది. ఆ రైతు పిరికివాడు. ఆమెను పట్టించుకోకుండా వెళ్ళిపోయేవాడే కానీ ఆమె మాటలు విని ఆగిపోయాడు.

“నాకు ఒక శాపం ఉంది,” అవ్వ చెప్పింది, “ఆ శాపం నుంచి నన్ను బయట పడేస్తే నీకు కూడా మేలు జరుగుతుంది.”

అవ్వ మళ్ళీ కొనసాగించింది, “ఈ పెట్టె నిండా బాంగారు నాణాలు ఉన్నాయి. వీటిని నువ్వు తీసుకుని వెళ్ళాలి.”

దానికి రైతు ఆశ్చర్యపోతూ, “సంతోషంగా తీసుకుంటాను,” అన్నాడు.

“అయితే ఒక షరతు ఉంది,” అవ్వ అంది. “దీని గురించి నువ్వు ఎవ్వరికీ ఒక్క మాట కూడా చెప్పకూడదు.”

“నేనెందుకు చెబుతాను?” రైతు కోపంగా అన్నాడు. “నేనేమైనా వాగుడుకాయని అనుకున్నావా?”

ఆ పెట్టెని గుర్రపు బండిలో పెట్టుకోటానికి అవ్వ
సహాయం చేసింది. ఆ తరవాత రైతు తన ఇంటికి బయలు
దేరాడు.

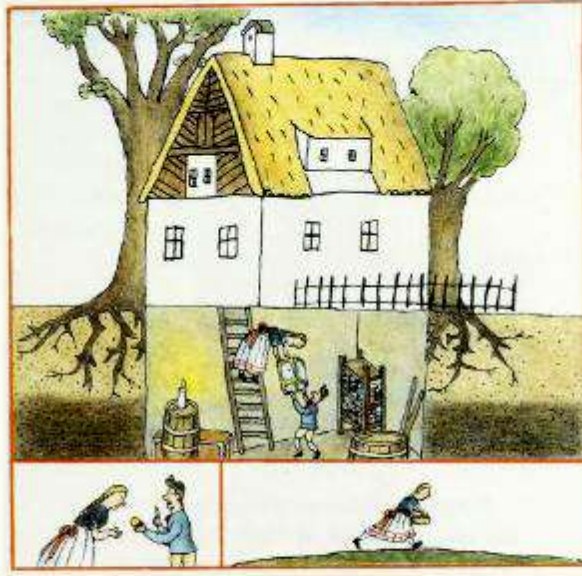

రైతు ఇంటికి చేరుకుని భార్యతో, “నేను ఏమి తెచ్చానో చెబితే నువ్వు నమ్మవు,” అన్నాడు. తరవాత గొంతు బాగా తగ్గించి, “ఈ విషయం నేను ఎవ్వరికీ చెప్పకూడదు. కానీ నువ్వు నా భార్యవి కాబట్టి నీకు ఒక్కదానికి చెబుతున్నాను. ఈ పెట్టె నిండా బంగారు నాణాలు ఉన్నాయి.”

“నాకు నమ్మకం కలగటం లేదు,” రైతు భార్య తనని తాను గిట్లుకుని చూసుకుంది.

“మన పేదరికపు రోజులు అయిపోయాయి,” రైతు సంతోషంగా అన్నాడు. “మాంసం తిని కొన్ని నెలలు అయ్యింది. ఇవ్వాళ కమ్మగా తిందాం.”

బంగారు నాణాల పెట్టెని ఇద్దరూ అటక మీద పెట్టారు.
రైతు భార్య ఒక బంగారు నాణం తీసుకుని బజారుకెళ్లి
సరుకులు తెచ్చింది. ఆ రోజు వాళ్ల ఇంటి నుంచి కమ్మని
వాసనలు వెదజల్లాయి.

ఆ వాసనకి కొంతసేపటికి పొరిగింటామె వచ్చింది. “కమ్మని వాసనలు వస్తున్నాయి, ఈ రోజు ఏమి వండుతున్నారు?” అని అడిగింది.

రైతు తన సంతోషాన్ని ఆపుకోలేకపోయాడు, “చూడు, ఈ విషయం ఇంకెవరికీ చెప్పవు కదా?”

“ఎవరికీ చెప్పను,” పక్కింటామె అంది. “నేనేమైనా వాగుడుకాయని అనుకున్నావా?”

“లేదు, లేదు,” రైతు అన్నాడు. “అందుకే నీకు ఈ రహస్యం చెబుతున్నాను. అయితే ఈ విషయం నువ్వు ఇంకెవ్వరికీ చెప్పకూడదు. ఈ రోజు ఉదయం అడవిలో ఏం జరిగిందో ఊహించగలవా?”

“ఏం జరిగింది?” కుతూహలంతో పక్కింటామె కళ్లు పత్తికాయలు అయ్యాయి. “బంగారు నాణాలతో నిండి ఉన్న పెట్టె నాకు దొరికింది!”

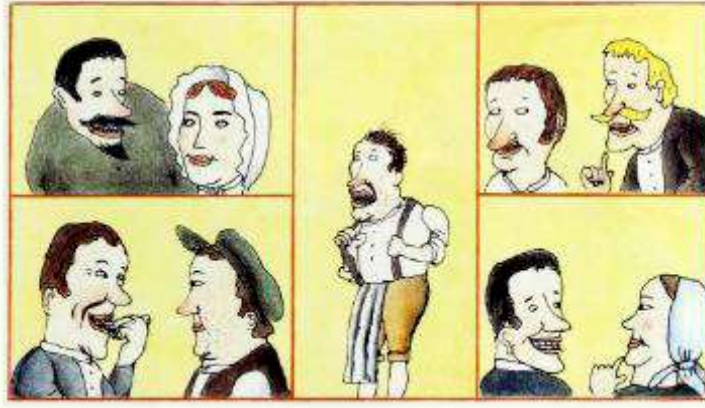
“అదృష్టం అంటే నీదే!” సంతోషంతో చేతులు చరుస్తూ పక్కింటామె అంది. “ఈ విషయం నువ్వు ఇంకెవ్వరికీ చెప్పకపోవటం మంచిది అయ్యింది. ఇక్కడివాళ్లు ఎదుటవాళ్లని చూసి కుళ్లుకుంటారు. నేను కొంచెం పనిలో ఉన్నాను, వెళతాను.”

పక్కింటామె అక్కడి నుంచి తిన్నగా ఇంటికి కాకుండా
అన్నగారికి దగ్గరకు వెళ్లింది. “ఈ విషయం నువ్వు నమ్ముతావా!
ఎదురింటి రైతుకు ఈ రోజు ఉదయం అడవిలో బంగారు నాణాలతో
నిండిన పెట్టె దొరికింది. అయితే ఈ విషయం నువ్వు ఇంకెవ్వరికీ
చెప్పవద్దు!”

“లేదు, నేను ఎవ్వరికీ చెప్పను,” పక్కింటామె అన్న
అన్నాడు. “నేనేమైనా వాగుడుకాయని అనుకున్నావా?”

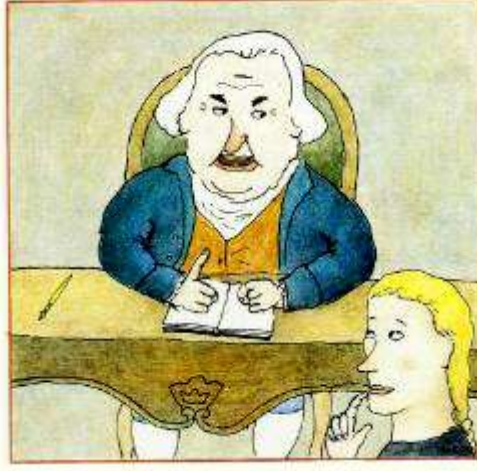
ఆ విధంగా త్వరలోనే ఈ విషయం ఊరంతా వ్యాపించింది.
కంసాలి నుంచి కూరగాయల వ్యాపారి వరకు, వడ్డంగి నుంచి
పాలవాడివరకు అందరికీ ఈ విషయం తెలిసిపోయింది. చివరికి ఆ
విషయం మెజిస్ట్రేటు చేవిన పడింది.

రైతుని రమ్మని మెజిస్ట్రేటు కబురు పంపించాడు. అయితే
రైతు చాలా సిగ్గరి కావటంతో తన భార్యను పంపించాడు.

“చూడు, అబద్ధాలు చెప్పకు,” మెజిస్ట్రేటు అన్నాడు. “నీ
భర్తకి బంగారు నాణాలతో నిండిన పెట్టె దొరికింది. దానిని వెంటనే
మాకు అప్పగించు.”

“అయ్యో, ఇది వట్టి పుకారు,” రైతు భార్య చెప్పింది. “నా భర్త పేదవాడే, కానీ నిజాయితీపరుడు.”

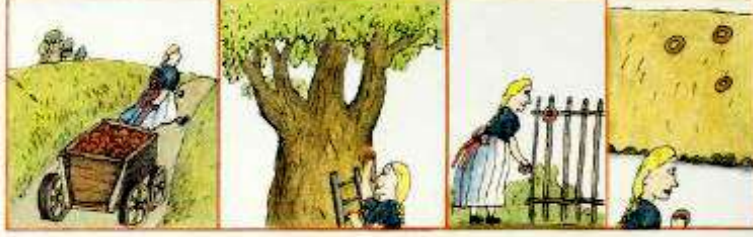
“నీ భర్త ఈ విషయం అందరికీ చెప్పాడు,” మెజిస్ట్రేటు అన్నాడు.

“నా భర్త పెద్ద వాగుడుకాయ!” రైతు భార్య నవ్వుతూ అంది. “కోతలు కోయటంలో అతడిని మించినవాళ్లు లేరు. అతడి మాటలు నమ్మవద్దు.”

“నిజమేమిటో త్వరలో తెలుసుకుంటాం,” మెజిస్ట్రేటు అన్నాడు. “రెండు వారాలలో కోర్టు సమావేశం అవుతుంది. అప్పుడు మీరు రావాలి.”

ఆమె ఇంటికి చేరుకునేపాటికి రైతు పొలంలో పనిచేస్తున్నాడు. ఆమె చప్పుడు చేయకుండా అటక ఎక్కి, పెట్టెలోంచి ఒక బంగారు నాణాన్ని తీసుకుంది. దాంతో పట్టణం వెళ్లింది. అక్కడ మిఠాయి దుకాణాలలో దొరికినన్ని బాదుషాలు తీసుకుంది.

ఇంటికి తిరిగి వచ్చేపాటికి కూడా భర్త పొలంలోనే పనిచేస్తూ ఉన్నాడు. ఆమె పెరటిలో, గేటు దగ్గర, చెట్ల మీద బాదుషాలు వేసింది. ఇంటి పైకప్పు మీద కూడా వాటిని వేసింది.

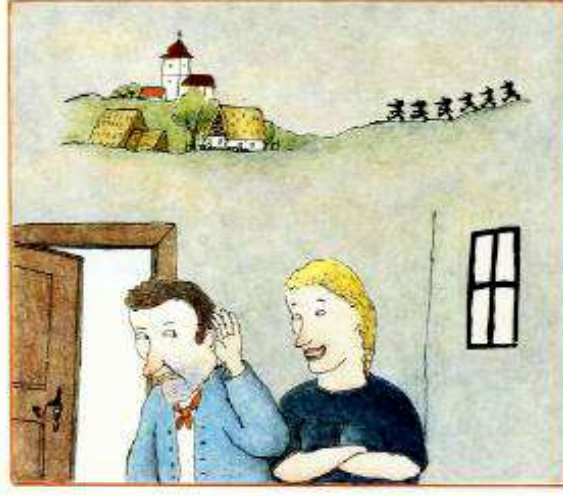
తరవాత భర్త దగ్గరకు పరిగెత్తుకుంటూ వెళ్లి, “చూడు! దేవుడు మన ఇంటి మీద బాదుషాల వాన కురిపించాడు!”

“బాదుషాల వాన?” రైతు అడిగాడు. “నీకు పిచ్చి పట్టలేదు కదా?”

“నా మాటల మీద నమ్మకం లేకపోతే నువ్వే వచ్చి చూడు!” భార్య అంది.

రైతు పరిగెత్తుకుంటూ ఇంటికి వెళ్ళాడు. అంతటా
బాదుషాలను చూసి అతడు ఆశ్చర్యపోయాడు. వాటిని
ఏరసాగాడు. వాటితో ఒక పెద్ద బక్సెట్టు నిండిపోయింది.

కొన్ని రోజుల తరవాత రైతుతో అతడి భార్య ఇలా అంది, “రాజు దూర దేశాల నుంచి సిపాయిలను పిలిపిస్తున్నాడని విన్నాను. ఆ సైనికులకు పొడవాటి లోహపు ముక్కులు ఉన్నాయంట. వాటితో వాళ్లు మనుషులను పొడిచి, పొడిచి చంపేస్తారంట. ఈ రోజు వాళ్లు మన ఊరిలోంచి వెళుతున్నారంట. నాకు భయంగా ఉంది. మనం ఎక్కడైనా దాక్కోవాలి. నువ్వు బట్టలు ఉతికే ఈ పెద్ద టబ్బు కింద దాక్కో. నేను అటక మీద దాక్కుంటాను. ఇంట్లో ఎవరూ లేరని ఆ సిపాయిలు వెళ్లిపోతారు.”

భయస్థుడైన ఆ రైతు ఆ పెద్ద టబ్బుని పొలంలోకి
తీసుకెళ్లటానికి సహాయపడ్డాడు. ఆ తరవాత అతడు దాని కింద
దాక్కున్నాడు.

“ఏమాత్రం శబ్దం చెయ్యకుండా ఇక్కడే కూర్చో,” అతడి భార్య హెచ్చరించింది. తరవాత ఆమె దాని మీద, దాని చుట్టూ మొక్కజొన్న గింజలు చల్లింది. అప్పుడు ఇంట్లోని కోళ్లనన్నింటిని అక్కడికి తోలింది.

కోళ్లు తమ ముక్కులతో పొడిచి, పొడిచి మొక్కజొన్న గింజలను తిన్నాయి. వాటినన్నింటిని తినేసిన తరవాత అవి చేలోకి వెళ్లిపోయాయి.

కొంచెం సేపటికి రైతు భార్య టబ్బు మీద తట్టి చెప్పింది,
 “దేవుడి దయవల్ల మనం ప్రాణాలతో బయటపడ్డాం. నేను కూడా
 సిపాయిల కంటపడలేదు. ఇప్పుడు నువ్వు బయటకు
 రావొచ్చు.”

“నేనయితే భయంతో చచ్చిపోయాననుకో. కొంతమంది
 సైనికులు తమ లోహపు ముక్కులతో టబ్బు మీద పొడిచారు. నా
 చివరి ఘడియలు సమీపించాయని అనుకున్నాను,” రైతు
 చెప్పాడు.

రెండు వారాల తరవాత రైతు, అతడి భార్య న్యాయస్థానానికి వెళ్లారు. తనపై మోపిన ఆరోపణలను రైతు తిరస్కరించాడు. పక్కంటామెకు చెప్పినట్టు అతడికి అడవిలో బంగారు నాణాలతో నిండిన పెట్టె దొరికింది అని చెప్పాడు.

“ఏమండి, మీరు ఆ బంగారు నాణాలను ఇంటికి ఎప్పుడు తెచ్చారో గుర్తుందా?” రైతు భార్య అతడిని అడిగింది.

“నీకు గుర్తు లేదా?” భార్యని రైతు అడిగాడు. “మన ఇంటి మీద దేవుడు బాదుషాల వాన కురిపించటానికి రెండు రోజుల ముందు తెచ్చాను.”

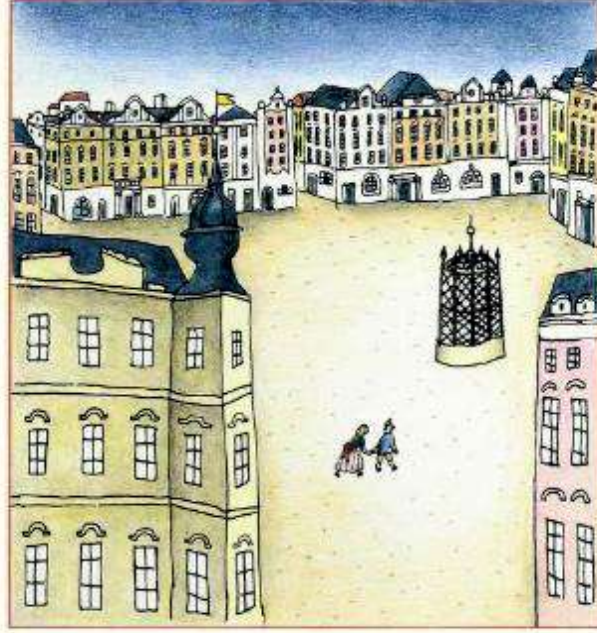
మెజిస్ట్రేటు, ఇతర న్యాయమూర్తులు ఒకరినొకరు చూసుకుని
ముసిముసి నవ్వులు నవ్వారు. “ఆ తరవాత పొడవాటి లోహపు
ముక్కులు ఉన్న రాజగారి సైనికులు వచ్చారు. వాళ్లు నేను దాక్కున్న
బట్టల టబ్బు మీద చాలాసేపు పొడిచారు.”

అందరూ మరోసారి నవ్వుకున్నారు. “ఇతడికి బుర్ర సరిగా
పని చేస్తున్నట్టు లేదు,” వాళ్లు గుసగుసలాడుకున్నారు. తరవాత
మెజిస్ట్రేటు రైతు భార్యతో ఇలా చెప్పాడు,

“నువ్వు నిజమే చెప్పావు. ఇతడు కోతలు
కోయటంలో ఘటికుడు. మీరిద్దరూ ఇక ఇంటికి వెళ్లవచ్చు.
ఇక ముందు ఎప్పుడూ తప్పుడు పనులు చెయ్యవద్దు.”

ఇంటికి చేరుకున్న రైతు, అతడి భార్య జీవితమంతా సుఖ,
సంతోషాలతో బతికారు.

